

Arrest

nr. 223 989 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat P. HUBERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Vietnamese nationaliteit te bezitten, van etnische origine Kinh te zijn en katholiek te zijn. U bent geboren op 20 januari 1990. U bent afkomstig uit het Cam Xuyen district van de provincie Ha Tinh, Socialistische Republiek Vietnam. U behaalde er uw middelbaar diploma en hielp uw vader bij het vissen en uw moeder bij de ijsproductie.

Wanneer ergens einde 2012 het nieuws bekend raakte dat de regering de grond waarop jullie kerk stond in beslag wou nemen om het aan een Chinees bedrijf te geven die er een fabriek zou bouwen, werden er betogingen georganiseerd. U was pionier bij deze betoging en liep vooraan met een spandoek. Uw twee broers namen eveneens deel aan deze betoging. Na de eerste betoging verspreidde het nieuws dat er enkele betogers gearresteerd werden waarna uw ouders besloten dat het te onveilig was voor u in Vietnam. Ze stuurden u naar België aan het einde van 2012. Ze hadden echter geen voldoende financiële middelen om ook uw twee broers in veiligheid te brengen en zij kregen beiden een voorwaardelijke celstraf.

U kwam aan in België in mei 2013 en diende er op 10 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele identiteitskaart neer, het originele treinticket waarmee u van Frankrijk naar België reisde en een kopie van de oproepingsbrief die de politie tegen u uitvaardigde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste diende u pas **laattijdig** een verzoek om internationale bescherming in, waardoor de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerdde problemen, in ernstige mate ondermijnd wordt. Zo kwam u volgens uw verklaringen reeds in mei 2013 aan in België (CGVS, p.5). U diende pas vijf en een half jaar later, op 10 oktober 2018, een verzoek om internationale bescherming in. Als verklaring voor deze laattijdigheid beweerde u dat u niet op de hoogte was van deze procedure (CGVS p.6). Deze bewering zou eventueel een verklaring kunnen bieden voor een laattijdigheid van enkele weken, maar niet van enkele jaren. Bovendien gaf u aan dat u met een advocaat gesproken heeft waaruit afgeleid kan worden dat u voldoende kennis had van uw mogelijkheden in België om uw verblijf te legaliseren (CGVS p.6). Een dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u pas een asielaanvraag zou indienen twee maanden na uw aankomst in Europa doet vermoeden dat asiel voor u nooit een prioriteit is gebleken. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten tweede legde u geen overtuigende stukken voor ter staving van uw **reisweg**. Zo liet u na om uw paspoort neer te leggen, en legde hierover uiteenlopende verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u nog laten optekenen dat u uw paspoort van de smokkelaar had moeten weggooien in Turkije (zie DVZ Verklaring, pt.24). Op het CGVS verklaarde u dan weer, enigszins stereotiep weliswaar, in eerste instantie dat uw paspoort afgepakt werd door de smokkelaar, om dan meteen nadien dan weer aan te geven dat u uw paspoort verloor (CGVS p.5). Deze tegenstrijdige verklaringen betreffende de locatie van uw paspoort doen dan ook vermoeden dat u nog steeds over dit document beschikt. Wanneer u gevraagd werd of u geen nieuw paspoort heeft aangevraagd verklaarde u dat u gehoord had dat het beter is om geen paspoort te hebben (CGVS p.5).

U verklaarde met andere woorden dat u bewust geen moeite heeft gedaan om een dergelijk essentieel document te verkrijgen en voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Het enige document dat u neerlegt betreffende uw reisweg is een treinticket van Frankrijk naar België. Dit document kan echter onmogelijk aantonen wanneer u Vietnam verliet en wanneer u voor de eerste keer in Europa aankwam. Het lijkt er dan ook eerder op dat u deze belangrijke identiteitsen reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten of omdat ze wijzen op een andere reisroute. Wat er ook van zij, deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees verder.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie moet koesteren of een reëel risico zou lopen zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers maar weinig geloof worden gehecht aan **uw bewering wegens uw deelname aan een betoging vervolgd te worden**. Vooreerst legde u geen enkel bewijs neer van uw deelname aan de betoging aan het einde van 2012 tegen de inbeslagname van de grond van de kerk. U verklaarde nochtans op de voorgrond aanwezig te zijn met spandoeken (CGVS p.9). Dat u hier geen enkel bewijs van kan voorleggen doet dan ook al vreemd aan. Hierdoor ziet het CGVS zich gedwongen zich louter op uw verklaringen te baseren, dewelke echter eveneens allerm minst overtuigen. Zo kon u geen concrete verklaringen afleggen over het moment waarop u te horen kreeg dat de grond van uw kerkgemeenschap in beslag genomen zou worden. U werd namelijk gevraagd wanneer u dit nieuws ontving en u moest het antwoord schuldig blijven (CGVS p.8). Van iemand die heel zijn familie en leven heeft moeten achterlaten vanwege een betoging kan nochtans verwacht worden dat die enigszins kan vertellen over de context van de betoging. Ook over het precieze moment van de manifestatie waaraan u deelnam bleef u behoorlijk vaag. U beperkte zich immers tot de periode van eind 2012 (CGVS p.8). Ook betreffende de concrete aanleiding voor uw vertrek kon u niet coherent vertellen. Zo verklaarde u enerzijds dat u vertrok nadat het nieuws verspreidde dat er arrestaties waren van betogers, maar verklaarde u anderzijds dat u slechts twee jaar geleden, en dus lang na uw vertrek uit Vietnam, van uw vader te horen kreeg dat er betogers gearresteerd werden (CGVS p.8, 9).

Verder is het zeer vreemd dat uw beide broers die eveneens deelnamen aan de betogingen het land niet hebben verlaten (CGVS p.9). Volgens u was dit te wijten aan het gebrek aan financiële middelen binnen uw familie (CGVS p.9). Uw ouders hadden echter ook alle drie hun zonen in veiligheid kunnen brengen door hen in een buurland onder te brengen, hetgeen goedkoper is dan een enkele reis naar België (CGVS p.11). Geconfronteerd met deze vaststelling kwam u niet verder dan de verklaring dat uw ouders gehoord hadden dat België een goed land was, hetgeen geen verklaring kan bieden voor het vreemde besluit van uw ouders (CGVS p.11). Wat betreft de vervolging van uw broers dient overigens opnieuw gesteld te worden dat u deze niet kan staven. Uw broers werden volgens u nochtans veroordeeld en u moet dan ook in staat zijn om hier enig bewijs van voor te leggen (CGVS p.8). U weet het gebrek aan bewijsmateriaal toe aan uw gebrekkig contact met uw familie, maar uit uw verklaringen blijkt tevens dat u wel nog in staat was contact op te nemen met uw vader tijdens uw verblijf in België (CGVS p.11). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming tevens in staat bent contact op te nemen met uw familie. Aangezien u hier geen enkel begin van bewijs van voorlegt kan dan ook aangenomen worden dat dergelijke documenten niet bestaan, aangezien uw broers nooit veroordeeld werden.

Het gedrag dat u stelde na uw deelname aan de betoging is bovendien volledig in strijd met de door u aangehaalde vrees. Zo wachtte u nog een of twee maanden na de betoging alvorens het land te verlaten en deed u geen enkele poging om onder te duiken voor de autoriteiten (CGVS p.8, 10). Integendeel, u maakte in deze periode uw paspoort aan bij diezelfde autoriteiten die u vreesde (CGVS p.10). Geconfronteerd met dit vreemde gedrag beweerde u dat een paspoort maken nooit een probleem is, maar dat deze problemen enkel ontstonden bij visumaanvragen (CGVS p.10). Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat indien de autoriteiten naar u op zoek waren en opmerkten dat u een paspoort liet aanmaken, zij u met verhoogde aandacht zouden opvolgen. Bovendien verklaarde u zelf dat uw vader een visum voor u aanvroeg in deze periode (CGVS p.10). Ongeacht wie dit aanvroeg, de aanvragen gebeurden in uw naam en zo werd duidelijk dat u van plan was het land te verlaten. U diende dus wel degelijk een visumaanvraag in, hetgeen volgens uzelf wel problemen kon creëren met de autoriteiten. U heeft bovendien het land met uw eigen paspoort verlaten (CGVS p.5). Dat de Vietnamese autoriteiten u in al die tijd niet hebben aangehouden bevestigt dan ook verder dat u nooit van iets verdacht werd.

Wat betreft de oproepingsbrief die u neerlegt dient gesteld te worden dat deze allerm minst kan overtuigen.

Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien zij een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, in casu quod non. Bovendien betreft het document slechts een slechte zwart-wit kopie die eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk. De oproepingsbrief bevat bovendien geen reden voor de oproeping en kan dus hoogstens aantonen dat u opgeroepen werd, maar niet dat deze oproeping verband houdt met de door u aangehaalde gebeurtenissen. Hierbij is het overigens vreemd dat u geen idee heeft of u ooit werkelijk werd aangeklaagd of niet (CGVS p.10). Van iemand die zijn vrees voor terugkeer volledig baseert op zijn vrees voor arrestatie door de Vietnamese autoriteiten kan nochtans verwacht worden dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken van zijn problemen.

Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de vervolging die u vreest omwille van uw deelname aan manifestaties. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u niet verhinderd werd in het belijden van uw geloof. Na de afbraak van de kerk konden de buurtbewoners hun religie volgens u nog verder belijden in huiskerken die toegelaten werden door de regering (CGVS p.11). Op een bedreiging van de politie na kregen jullie hier nooit problemen door (CGVS p.11). Deze bedreiging bleef overigens bij woorden, want er werden volgens u geen gevolgen aan gegeven (CGVS p.11).

Wat betreft uw vrees geen werk te vinden bij terugkeer naar Vietnam omdat de zee er vergiftigd is door de vervuiling van de Formosa fabriek, dient gesteld te worden dat u een jonge gezonde man bent die in België reeds verschillende jobs uitoefende die niets te maken hebben met de visvangst (CGVS p.12). Bovendien betreft dit element een louter economisch motief dat geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep).

*De door u voorgelegde **documenten** kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart bewijst immers hoogstens u Vietnamese nationaliteit, het geen niet betwijfeld worden. De andere documenten werden reeds besproken.*

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ...".

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 april 2019 een schending aan van *"artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 57/6, alinea 2 en 62 van de wet van 15.12.1980; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de overduidelijke beoordelingsvergissing, van de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur, alsmede de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen."*

Wat betreft verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming, voert verzoeker aan dat dit het CGVS niet kan ontdoen *"van de verplichting om de vrees voor vervolging te onderzoeken met als enige redenen de opgeworpen redenen, namelijk dat het verzoek laattijdig zou ingediend zijn."* Verzoeker benadrukt dat dient rekening gehouden te worden met de chronologie van gebeurtenissen (geholpen door een smokkelaar, diepe eenzaamheid zonder begeleiding van zijn familie, preciaire reizen naar verschillende landen, enz.). Hij voert aan dat hij Vietnam voor het eerst verliet en niet op de hoogte was van alle noodzakelijke stappen die moeten genomen worden om de bescherming van asielinstanties te verkrijgen.

Verder meent verzoeker dat het feit dat hij geen overtuigende stukken ter staving van zijn reisweg neerlegde een onvoldoende motief is om de vrees voor vervolging te verwerpen. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen *"over zijn familie, activiteiten en levensstijl in Vietnam"* de Belgische autoriteiten een voldoende nauwkeurig idee kunnen geven over zijn reisweg met betrekking tot de motieven voor zijn asielaanvraag en zijn vrees voor vervolging. Hij wijst erop dat hij een treinticket van Frankrijk naar België neerlegde.

Verzoeker betoogt dat het CGVS zijn vrees ingeval van terugkeer niet adequaat heeft onderzocht. Hij meent dat de oproepingsbrief door het CGVS op een niet geldige wijze buiten beschouwing werd gelaten. Hij stelt dat het document *"die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft neergelegd van die aard dat ze de essentie van zijn beweringen versterken, alsook zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer"*. Voorts merkt hij op dat het CGVS in dit geval niet aantoonde dat de documenten niet in overeenstemming zouden zijn met de realiteit.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de *"situatie in Vietnam bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van mensenrechten blijven voortduren"*. Verzoeker meent dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaarde Vietnam te zijn ontvlucht omwille van problemen met de autoriteiten na zijn deelname aan een betoging. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij werkelijk zou vervolgd worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.3.2. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker pas op 10 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat hij – naar eigen zeggen – reeds in mei 2013 in België was aangekomen (verklaring DVZ, punt 31) en er dus meer dan vijf jaar verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek in te dienen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij niet op de hoogte was van deze procedure (notities van het persoonlijk onderhoud van 7 maart 2019 (hierna: notities), p. 6), hetgeen, gezien het gegeven hij meer dan vijf jaar in België verbleef, niet ernstig is. Dit klemmt temeer nu verzoeker verklaarde dat hij contact had met een advocaat om zijn verblijf te regulariseren (notities, p. 6), zodat kan worden verwacht dat deze hem zou inlichten over de voor verzoeker mogelijke procedures. Indien verzoeker werkelijk naar Europa vluchtte omwille van zijn voorgehouden problemen en vreesde voor zijn leven, dan kan aldus redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

2.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat zijn laattijdige aanvraag de commissaris-generaal niet kan ontdoen *“van de verplichting om de vrees voor vervolging te onderzoeken met als enige redenen de opgeworpen redenen, namelijk dat het verzoek laattijdig zou ingediend zijn”*, wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en niet uitsluitend verzoekers laattijdig verzoek. De Raad herneemt dat verzoekers laattijdige aanvraag een negatieve indicatie vormt aangaande verzoekers nood aan internationale bescherming.

2.3.4. Verder kan verzoekers reisweg niet overtuigen. Verzoeker legde geen paspoort neer en legde hierover uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de smokkelaar hem in Turkije gebod om zijn paspoort weg te gooien (verklaring DVZ, punt 24), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud liet optekenen dat hij zijn paspoort verloor in Turkije, om zich meteen nadien te verbeteren en aan te geven dat zijn paspoort werd afgepakt door zijn begeleiders (notities, p. 5). Dergelijke uiteenlopende verklaringen over de omstandigheden van het verlies van zijn paspoort kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker in werkelijkheid niet meer over zijn paspoort beschikt. Verder verklaarde verzoeker dat hij geen nieuw paspoort probeerde aan te vragen in Europa, omdat hij hoorde *“dat het beter is om geen paspoort te hebben”* (notities, p. 5). Het enige document dat verzoeker ter staving van zijn reisweg neerlegde betreft een treinticket van Frankrijk naar België, op datum van 11 mei 2013. Dit document toont louter aan dat verzoeker in mei 2013 de Thalys van Parijs naar Brussel nam, doch brengt niets bij over zijn reis van Vietnam naar Europa. Niettemin verklaarde vanuit Vietnam het vliegtuig te hebben genomen naar Turkije (verklaring DVZ, punt 31; notities, p. 5), legt hij hiervan geen bewijsstukken (tickets, elektronische tickets en betalingsbewijzen, bagagelabels, etc.) neer. Gezien het gemak waarmee dergelijke bewijzen kunnen voorgelegd worden kunnen voorgelegd en verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reis(stukken), wordt zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnd. Dergelijke vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde, niet wenst te melden en mee te werken.

2.3.5. Waar verzoeker meent dat het feit dat hij geen overtuigende stukken ter staving van zijn reisweg neerlegde een onvoldoende motief is om de vrees voor vervolging te verwerpen, wijst de Raad er andermaal op dat dit geenszins het geval is nu de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

2.3.6. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij deelnam aan een betoging in Vietnam, noch dat hij omwille van zijn deelname aan een betoging in Vietnam vervolgd zou worden. Verzoeker legt inderdaad geen enkel begin van bewijs neer aangaande zijn voorgehouden deelname, niettemin verzoeker verklaarde hij pionier van de betoging was en op de voorgrond aanwezig was met spandoeken (notities, p. 9). Verzoeker bewering dat hij pionier was wordt door hemzelf ondergraafd nu hij zelfs de context van de betoging niet kon toelichten. Hij wist niet wanneer hij het nieuws kreeg dat de grond van de kerkgemeenschap in beslag genomen zou worden (notities, p. 8), noch wanneer hij precies deelnam aan deze betoging (notities, p. 8). Daarnaast verklaarde verzoeker enerzijds dat hij vertrok nadat het nieuws verspreidde dat er arrestaties waren van betogers, doch anderzijds dat hij slechts twee jaar geleden, en dus lang na zijn vertrek uit Vietnam, van zijn vader te horen kreeg dat er betogers gearresteerd werden (notities, p. 8-9). Verzoekers vage en ongerijmde verklaringen aangaande de betoging, die de reden van zijn vlucht uitmaakt, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden deelname en vrees voor vervolging omwille van deze deelname.

2.3.7. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker wel en verzoekers broers, die volgens verzoeker eveneens deelnamen aan de betogingen, Vietnam niet moesten verlaten (notities, p. 9). Verzoekers verklaring dat dit te wijten was aan een gebrek aan financiële middelen binnen zijn familie (notities, p. 9), kan niet overtuigen nu verzoekers ouders ook alle drie hun zonen in veiligheid hadden kunnen brengen door hen naar een buurland te sturen, wat goedkoper is dan één reis naar België (notities, p. 11). Waar verzoeker stelde dat zijn ouders hadden gehoord dat België een goed land was, kan dit niet rechtvaardigen dat ze slechts een van hun zonen in veiligheid zouden brengen. Hoe dan ook, verzoeker legt geen enkel stuk neer ter staving van de vervolging van zijn broers, terwijl deze beweerdelijk nochtans veroordeeld werden (notities, p. 7, p. 11). Verzoeker maakt de deelname van zijn broers aan de betoging evenmin aannemelijk.

2.3.8. Verder doet de vaststelling dat verzoeker nog een of twee maanden na de betoging in het land bleef en geen enkele poging ondernam om onder te duiken voor de autoriteiten (notities, p. 8, p. 10), afbreuk aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Meer nog, verzoeker liet in deze periode zijn paspoort aanmaken bij diezelfde autoriteiten die hij beweerde te vrezen (notities, p. 10). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader een visum voor hem aanvraagde in deze periode (notities, p. 10) en dat hij het land met zijn eigen paspoort verlaten heeft (notities, p. 5). Indien verzoeker daadwerkelijk gezocht werd door de Vietnamese autoriteiten, kan niet worden ingezien dat ze verzoeker in al die tijd niet hebben aangehouden. Hieruit kan blijken dat verzoeker niet verontrust werd in Vietnam. Wel integendeel.

2.3.9. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen. Verzoekers identiteitskaart toont hoogstens zijn identiteit aan, welke niet betwist wordt. Het door hem voorgelegde treinticket werd hierboven reeds besproken en draagt niets bij aan zijn relaas. Daargelaten de voorgelegde oproepingsbrief een fotokopie betreft waarvan de bewijswaarde relatief is, dient opgemerkt dat deze slechts vermeldt dat verzoeker wordt opgeroepen om naar de politie te gaan, doch niet om welke reden (notities, p. 10). Dit document toont aldus niet aan dat de oproeping van verzoeker verband houdt met de door hem aangehaalde gebeurtenissen. Dit klemmt te meer nu deze brief dateert van oktober 2013, bijna een jaar na verzoekers voorgehouden deelname aan de betoging. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker geen idee heeft of hij ooit werkelijk werd aangeklaagd of niet (notities, p. 10). Verzoeker dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van zijn land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Verzoekers desinteresse in zijn eigen problemen ondergraaft zijn voorgehouden vluchtmotieven.

2.3.10. Gelet op voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij deelnam aan een betoging in Vietnam, laat staan dat hij hierom vervolgd werd.

2.3.11. Tot slot dient nog worden opgemerkt dat verzoeker in zijn land van herkomst niet verhinderd werd in het belijden van zijn geloof. Immers, verzoeker verklaarde dat de buurtbewoners hun religie na de afbraak van de kerk nog verder konden belijden in huiskerken die toegelaten werden door de regering (notities, p. 11) en dat men hier – behalve een loutere bedreiging van de politie zonder enig gevolg – nooit problemen door kreeg (notities, p. 11).

2.3.12. Verzoekers vrees om geen werk te vinden bij terugkeer naar Vietnam omwille van de vervuiling van de zee door de Formosa-fabriek betreft een louter economisch motief dat geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in België jobs uitoefende die niets met visvangst te maken hebben (*“Ik ga kuisen bij de mensen ofwel tuinieren indien ze me inhuren”*, notities, p. 12).

2.3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift bij loutere beweringen dat de *“situatie in Vietnam bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van mensenrechten blijven voortduren”*, die hij echter met geen enkel objectief element aantoont.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK